

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ
ΔΗΜΟΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

ΚΑΛΑΜΑΤΑ

30/03/20

Αριθμ. Πρωτ.

ΤΑΧ. Δ/ΝΣΗ : Αθηνών 99
24134 Καλαμάτα

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ : Γιώργος Φερετζάκης

ΤΗΛΕΦΩΝΟ : 27213-60811

Fax :

EMAIL : symparastatis@kalamata.gr

Προς: Υπουργείο Οικονομικών- Γραφείο
Υπουργού και Χρήστου Σταϊκούρα
Νίκης 5-7, 10562, Αθήνα

Γενική Γραμματέα Ελληνικής
Ένωσης Τραπεζών κα. Χαρούλα
Απαλαγάκη, Αμερικής 21Α
Ακαδημία, 10672 Αθήνα

ΔΟΥ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ
Ευαγγελιστρίας 4, 24100 Καλαμάτα

Αξιότιμοι -ες ,

Η επιβολή των μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης για οφειλές προς το δημόσιο προβλέπεται στον ΚΕΔΕ. Σύμφωνα με τις διατάξεις του ισχύοντος ΚΕΔΕ, ο οποίος αναλογικά ισχύει και για τις οφειλές προς Δήμους και λοιπά ν.π.δ.δ., ο προϊστάμενος της ΔΟΥ έχει την υποχρέωση να επιδιώξει την είσπραξη των ληξιπρόθεσμων χρεών προς το Δημόσιο, ανεξάρτητα από την αιτία προέλευσης αυτών, λαμβάνοντας κατά των οφειλετών όλα τα προβλεπόμενα αναγκαστικά μέτρα, δηλαδή κατάσχεση ακινήτων και κατάσχεση κινητών και απαιτήσεών τους στα χέρια του οφειλέτη ή τρίτων. Σύμφωνα με τις διατάξεις του ΚΕΔΕ, η κατάσχεση εις χείρας τρίτων ενεργείται από τον προϊστάμενο της αρμόδιας ΔΟΥ με κατασχετήριο έγγραφο το οποίο κοινοποιείται στον τρίτο, που στις συνήθεις περιπτώσεις είναι οι Τράπεζες, αλλά *δεν κοινοποιείται προς τον οφειλέτη*. Ο φορολογούμενος συνήθως ανακαλύπτει την δέσμευση των λογαριασμών του όταν επιχειρεί να προβεί σε πράξεις διάθεσης των χρημάτων του. Το πρώτο θέμα που ανακύπτει στην πορεία αυτή λοιπόν είναι η μη ενημέρωση του φορολογούμενου ως προς την διενεργούμενη δέσμευση των τραπεζικών του λογαριασμών από τις

φορολογικές αρχές. Το ΣΤΕ με την υπ'αρ. 2080/2014 απόφασή του έκρινε ότι νομίμως το κατασχετήριο έγγραφο δεν κοινοποιείται στον οφειλέτη, για τον λόγο ότι, αν αυτός πληροφορείτο την επικείμενη λήψη του μέτρου, θα έσπευδε να εισπράξει από τον τρίτο τα οφειλόμενα σ' αυτόν χρήματα ή απαιτήσεις, με συνέπεια να καθίσταται αδύνατη η εξ αυτών ικανοποίηση της αξιώσεως του Δημοσίου. Η πρόβλεψη αυτή της νομοθεσίας, η οποία κρίθηκε από το ΣΤΕ ως συνταγματικά ανεκτή, δημιουργεί, όπως είναι εμφανές, αβεβαιότητα στους πολίτες, οι οποίοι αιφνιδιάζονται, καθώς διαπιστώνουν ότι οι τραπεζικοί τους λογαριασμοί έχουν δεσμευθεί, χωρίς προηγούμενη ειδοποίηση. Εξάλλου, κι αν ακόμη προβούν εκ των υστέρων σε ρύθμιση των οφειλών τους προς το δημόσιο, τα αναγκαστικά μέτρα που έχουν επιβληθεί σε βάρος τους συνήθως δεν αίρονται.

Ένα άλλο θέμα που σχετίζεται με την ενημέρωση του οφειλέτη είναι και το γεγονός ότι οι αρμόδιες ΔΟΥ αποστέλλουν σε κάθε υπερήμερο φορολογούμενο σχετική «Ατομική Ειδοποίηση Καταβολής – Υπερημερίας», που αφορά τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του προς την Εφορία. Η εν λόγω Ατομική Ειδοποίηση αποσκοπεί στην συνολική καταβολή της οφειλής εκ μέρους του οφειλέτη φορολογούμενου εντός 30 ημερών από την ημερομηνία κοινοποίησης ή και ρύθμιση της καταβολής αυτής σε δόσεις. Ο φορολογούμενος ειδοποιείται ότι από την άπρακτη παρέλευση της εν λόγω προθεσμίας, η ΔΟΥ δύναται να προχωρήσει σε διάφορα καταδικαστικά μέτρα, όπως κατάσχεση της κινητής και ακίνητης περιουσίας του οφειλέτη. Ωστόσο, η ίδια ατομική ειδοποίηση ενέχει την αντιφατική πληροφόρηση ότι η φορολογική διοίκηση διατηρεί το δικαίωμα επιβολής του καταδικαστικού μέτρου της κατάσχεσης χρημάτων ή απαιτήσεων στα χέρια του φορολογούμενου ή τρίτου και πριν από την παρέλευση του χρονικού διαστήματος των 30 ημερών. Όντως, σε γνώση του Συμπαραστάτη του Δημότη και της Επιχείρησης έχουν περιέλθει υποθέσεις όπου ο οφειλέτης προσήλθε εντός της προθεσμίας των 30 ημερών και ρύθμισε την οφειλή του, για να πληροφορηθεί αργότερα ότι η ΔΟΥ είχε προχωρήσει στην έκδοση κατασχετηρίου προ της λήξης της προθεσμίας, και, παρά την ρύθμιση, οι τραπεζικοί του λογαριασμοί είχαν δεσμευθεί.

Ο ΣΤΔΕ φρονεί ότι τόσο η επί της ειδοποίησης πληροφόρηση όσο και η εφαρμογή της από τη διοίκηση αντίκεινται στην *αρχή της χρηστής διοίκησης* και της *δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικούμενου* και η σχετική πρόβλεψη του ΚΦΔ θα πρέπει να τροποποιηθεί.

Επιπροσθέτως δημότες προσέρχονται στις ΔΟΥ ως κληρονόμοι μετά τον θάνατο συγγενικών τους προσώπων και επιμελούνται τη διαγραφή των θανόντων από το μητρώο της ΔΟΥ, χωρίς να διαπιστώσουν κάποια οφειλή. Εν συνεχεία, ωστόσο,

απειλούνται σε βάρος τους μέτρα αναγκαστικής εκτέλεσης για οφειλές για τις οποίες δεν ενημερώθηκαν από τη ΔΟΥ κατά τη δήλωση του θανάτου. Επί παραδείγματι σε δημότη ζητήθηκε να καταβάλει οφειλή του αποθανόντος συζύγου της από εκκαθάριση συμπληρωματικής δήλωσης φόρου εισοδήματος, που ο ίδιος είχε υποβάλει λίγο πριν το θάνατό του. Η οφειλή αυτή φαίνεται να έχει βεβαιωθεί στον αποθανόντα μετά από το θάνατό του (σε μη υπαρκτό δηλαδή πρόσωπο) και να έχει συσχετισθεί με τον ΑΦΜ του, ενώ ξεκίνησε να επιβαρύνεται με προσαυξήσεις εκπρόθεσμης καταβολής. Οι κληρονόμοι του, παρά το ότι ήταν καταχωρημένοι στο μητρώο του TAXIS ως κληρονόμοι, δεν είχαν ειδοποιηθεί ποτέ για την ύπαρξη της οφειλής αυτής, παρά μόνο πρόσφατα, οπότε και τους αναζητήθηκε το ποσό της οφειλής με τις αντίστοιχες προσαυξήσεις.

Ο ΣΤΔΕ είχε ήδη στο παρελθόν ασχοληθεί με το ζήτημα της επιβάρυνσης των κληρονόμων με προσαυξήσεις για οφειλές των θανόντων, τις οποίες οι πρώτοι καλόπιστα δεν γνώριζαν, αφού κατά το χρόνο υποβολής της εκκαθαριστικής δήλωσης αυτές –για ποικίλους λόγους– δεν εμφανίζονταν στην ηλεκτρονική εικόνα του TAXIS. Με τη δήλωση του θανάτου ενός προσώπου το Μητρώο της ΔΟΥ ενημερώνεται για την ταυτότητα των κληρονόμων και τους ΑΦΜ τους. Ο ΑΦΜ του θανόντος «κλείνει», δηλαδή στην ουσία καθίσταται ανενεργός, οι κληρονόμοι δεν έχουν πια πρόσβαση σε αυτόν, εύλογα δε, θεωρούν ότι οποιαδήποτε μεταγενέστερη οφειλή που σχετίζεται με την περιουσία του θανόντος είτε θα τους βεβαιωθεί, είτε κατά κάποιο τρόπο θα τους γνωστοποιηθεί. Ωστόσο, *η πρακτική της φορολογικής διοίκησης*, όπως προκύπτει μέσα από τις αναφορές που έχει λάβει ο ΣΤΔΕ, είναι να συνεχίζει να «συσχετίζει» τις οφειλές που βεβαιώνονται μετά το θάνατο του κληρονομούμενου αποκλειστικά με τον «κλειστό» πλέον ΑΦΜ του, έτσι ώστε οι κληρονόμοι λαμβάνουν γνώση αυτών πολύ αργότερα, όταν λόγω της μη είσπραξης της, γνωστοποιείται πλέον σε αυτούς. Στην περίπτωση αυτή, οι οφειλές είναι ήδη επιβαρυνμένες με προσαυξήσεις, οι οποίες γεννήθηκαν μετά το θάνατο του αρχικώς υπόχρεου κληρονομούμενου, και ενώ ο κληρονόμος καλόπιστα αγνοούσε την ύπαρξή τους. Από τη φορολογική διοίκηση προβάλλεται ως επιχείρημα η κατάργηση του άρ. 6 παρ. 4 ΚΕΔΕ, και κατά συνέπεια η αφαίρεση από τον προϊστάμενο της ΔΟΥ της δυνατότητας να διαγράψει μερικώς ή ολικώς ανάλογης αιτίας προσαυξήσεις. Ο ΣΤΔΕ θεωρεί ότι η προηγμένη τεχνολογία που εφαρμόζεται πλέον από τη φορολογική διοίκηση επιτρέπει την άμεση (ταυτόχρονη) ενημέρωση των κληρονόμων για τις οφειλές που προκύπτουν από την κληρονομιαία περιουσία και δεν εμφανίζονταν στην ηλεκτρονική εικόνα του θανόντος κατά το χρόνο του θανάτου. Σε κάθε περίπτωση η «συσχέτιση» μίας φορολογικής οφειλής με τον ΑΦΜ ενός μη υπαρκτού προσώπου δεν μπορεί να γεννά υποχρεώσεις και κυρίως επιβολή

προσαυξήσεων στους καλόπιστους κληρονόμους. Ο ΣΤΔΕ θεωρεί ότι στις περιπτώσεις αυτές πρέπει να προστατευθεί ο καλόπιστος κληρονόμος, αυτός δηλαδή που έχει προβεί εμπρόθεσμα σε δήλωση του θανάτου του εκλιπόντος και έχει λάβει γνώση των οφειλών που υπάρχουν κατά το χρόνο του θανάτου, κατά το χρόνο δηλαδή, στον οποίο ανατρέχει το κληρονομικό του δικαίωμα.

Παρόμοια είναι και η περίπτωση φυσικών προσώπων που βαρύνονται με οφειλές νομικών προσώπων στα οποία μετείχαν και τα οποία έχουν λυθεί, ενώ για τις εν λόγω οφειλές δεν έχουν λάβει ποτέ ειδοποίηση από τις φορολογικές αρχές, οι οποίες κοινοποιούν τις σχετικές πράξεις προς το ήδη μη υφιστάμενο νομικό πρόσωπο. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση φορολογούμενου ο οποίος ήταν μέλος κοινοπραξίας χωρίς διαχειριστικές αρμοδιότητες, η οποία έχει λυθεί από τον Μάρτιο του 2009. Ως μέλος της κοινοπραξίας, δεν βαρύνεται με ίδια φορολογική υποχρέωση αλλά με πρόσθετη ευθύνη προς πληρωμή βεβαιωθέντος φόρου, η οποία ανάγεται στο στάδιο της είσπραξης του (ν. 1882/1990 άρ. 4). Στην περίπτωση αυτή το πρόστιμο επιβάλλεται σε βάρος της κοινοπραξίας και κοινοποιείται στα μέλη της, το καθένα από τα οποία ευθύνεται απεριόριστα και στο σύνολο (άρ. 20 παρ. 1 του πδ. 134/1996). Στην συγκεκριμένη περίπτωση οι δημόσιες οικονομικές υπηρεσίες, κατ' εφαρμογή δικαστικών αποφάσεων, διενεργούσαν κατά το άρ. 2 ν. 2523/1997 νέες εκκαθαρίσεις, κοινοποιώντας τις αντίστοιχες πράξεις στην ανύπαρκτη πλέον κοινοπραξία, ενώ ο πολίτης καλείται να τις εξοφλήσει χωρίς να έχει τη δυνατότητα να ελέγξει την ορθότητά τους και να ασκήσει τα δικαιώματά του.

Ο ΣΤΔΕ έχει την άποψη ότι προϋπόθεση για τη λήψη οποιουδήποτε μέτρου αναγκαστικής εκτέλεσης κατά προσώπων που ευθύνονται αλληλεγγύως για χρέη άλλων, συνιστά η προηγούμενη έκδοση και νόμιμη κοινοποίηση προς αυτά ατομικής ειδοποίησης, η παράλειψη της οποίας καθιστά άκυρη τη λήψη οποιουδήποτε μέτρου αναγκαστικής εκτέλεσης (ΝΣΚ 89/2015). Η παρ. 3 του αρ. 4 του ΚΕΔΕ, με την οποία ορίζεται ότι η παράλειψη αποστολής της ατομικής ειδοποίησης δεν ασκεί καμία επίδραση στο κύρος των αναγκαστικών μέτρων που λαμβάνονται κατά του οφειλέτη, οπωσδήποτε δεν έχει εφαρμογή επί αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος τρίτων, ευθυνόμενων προσθέτως και αλληλεγγύως για χρέη άλλων προσώπων, εφόσον τυχόν εφαρμογή της θα κατέληγε είτε στη λήψη μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος τους, χωρίς προηγουμένως να τους έχει δοθεί η δυνατότητα να εξοφλήσουν το χρέος τους, είτε σε απώλεια σταδίου δικονομικής προστασίας τους (ΣτΕ 1477/2012, ΣτΕ 844/2012, ΣτΕ 1623/2015). Μάλιστα, όπως παγίως έχει δεχθεί η νομολογία του Συμβουλίου Επικρατείας, τα αλληλεγγύως ευθυνόμενα πρόσωπα, εφόσον δεν έχουν

δικαίωμα να ασκήσουν προσφυγή κατά της καταλογιστικής του φόρου πράξης, μπορούν να ασκήσουν ανακοπή κατά της ατομικής ειδοποίησης, με την οποία θεωρείται συμπροσβαλλόμενη και η εκδοθείσα σε βάρος της εταιρείας ταμειακή βεβαίωση, και να προβάλλουν λόγους αναγόμενους στο κατ' ουσία βάσιμο της απαίτησης του Δημοσίου (ΣτΕ 4411/2011, ΣτΕ 708/2008)

Στον ΣτΔΕ έχουν επίσης περιέλθει αναφορές πολιτών σε βάρος των οποίων επιβλήθηκε κατάσχεση σε λογαριασμό μισθοδοσίας. Ειδικότερα, κατασχέθηκαν ποσά που προέρχονταν από μισθούς και συντάξεις, τα οποία εντούτοις τούς είχαν καταβληθεί αναδρομικά από τους εργοδότες τους ή τους ασφαλιστικούς τους φορείς. Οι πολίτες ενημερώθηκαν από την Τράπεζά τους ότι κατάσχεται το συνολικό ποσό που περιλαμβάνεται στον τραπεζικό λογαριασμό τους, παρόλο ότι επρόκειτο αποκλειστικά για ποσό μισθού ή σύνταξης, η οποία μηνιαία ανερχόταν σε ποσό μικρότερο του ακατάσχετου ορίου. Ο ΣτΔΕ είχε διατυπώσει τη θέση ότι δεν είναι δυνατό ο δημότης -πολίτης να υποστεί σε τέτοιο βαθμό δυσμενή μεταχείριση τού συνήθως μοναδικού του εισοδήματος, εξαιτίας της καθυστέρησης που σημειώνεται από τον εργοδότη ή τον ασφαλιστικό οργανισμό να του καταβάλει τα χρεωστούμενα. Συνεπώς όφειλε το πιστωτικό ίδρυμα, εις χείρας του οποίου επιβλήθηκε η κατάσχεση, εφόσον διαπιστωθεί η καταβολή αναδρομικών αποδοχών σε τραπεζικό λογαριασμό, να αναγάγει το σύνολο του ποσού σε μηνιαία καταβολή και να εφαρμόσει την προστατευτική ρήτρα περί ακατάσχετου, κατά τις διατάξεις του άρθρου 31 του ΚΕΔΕ.

Το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους με γνωμοδοτήσεις του (βλ. Χαρακτηριστικά την ΝΣΚ 179/2017) αποφάνθηκε ότι ο κεντρικός σκοπός (ratio), για τον οποίο νομοθετήθηκε αρχικά το ακατάσχετο όριο των μισθών και συντάξεων συνίσταται στην για προφανείς κοινωνικούς λόγους προστασία μισθωτών και συνταξιούχων με χαμηλά εισοδήματα. Απλώς, ανάλογα με τις εκάστοτε επικρατούσες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες, διαφοροποιήθηκε κατά την ελεύθερη εκτίμηση και επιλογή του νομοθέτη το ύψος του συγκεκριμένου ορίου, διά σχετικών κλιμακωτών ή εφάπαξ αναπροσαρμογών (αυξομειώσεων), δίχως να θίγεται η προστατευτική ρήτρα του ακατάσχετου ορίου των μηνιαίως καταβαλλόμενων ως άνω απαιτήσεων. Επομένως, οι τράπεζες υποχρεούνται να αναγάγουν το σύνολο των κατατεθέντων ποσών που αφορούν αναδρομικά καταβαλλόμενους μισθούς ή συντάξεις σε μηνιαία καταβολή και να εφαρμόσουν την προστατευτική ρήτρα περί ακατάσχετου των ποσών αυτών/

Οι κοινοί λογαριασμοί ανέκαθεν υπήρξαν η βασικότερη μορφή τραπεζικού λογαριασμού στη χώρα μας, περιλαμβάνοντας συνήθως ως συνδικαιούχους συγγενικά πρόσωπα (πχ γονείς-παιδιά) και επιλεγόμενη συχνά με κριτήριο τη διευκόλυνση της

καθημερινότητάς τους και την ευκολότερη επίλυση πρακτικών ζητημάτων, κυρίως στην περίπτωση που ο ένας συνδικαιούχος είναι ηλικιωμένο άτομο ή άτομο με αναπηρία. Στις περισσότερες δε περιπτώσεις, τα ποσά που κατατίθενται στον κοινό λογαριασμό προέρχονται αποκλειστικά από σύνταξη, επίδομα ή βοήθημα που αφορά αποκλειστικά και μόνο τον ένα συνδικαιούχο. Οι δυσλειτουργίες που προκύπτουν στις περιπτώσεις αυτές προέρχονται από τις προβλέψεις της ισχύουσας τραπεζικής νομοθεσίας, η οποία είναι χαρακτηριστικό ότι ανάγεται στο 1932. Με το άρθρο 4 του ν. 5638/1932 «περί καταθέσεως εις κοινόν λογαριασμόν», τον οποίο εφαρμόζουν τα πιστωτικά ιδρύματα, σε περίπτωση κατάσχεσης κοινού λογαριασμού, τεκμαίρεται αμάχητα έναντι του κατασχόντος ότι η κατάθεση ανήκει σε όλους τους δικαιούχους κατ' ίσα μέρη. Η εν λόγω αντιμετώπιση παράγει θετικά και αρνητικά αποτελέσματα: α) η κατάσχεση εκτείνεται μόνο στο μερίδιο που ανήκει στον καθού η κατάσχεση και όχι σε όλο το λογαριασμό β) οι φορολογικές αρχές επιβάλλουν κατάσχεση σε κοινούς τραπεζικούς λογαριασμούς, ακόμα και στην περίπτωση που τα εκεί κατατεθειμένα ποσά αποτελούν διακριβωμένα εισοδήματα (μισθοί, συντάξεις, βοηθήματα ή επιδόματα) μόνο του ενός συνδικαιούχου, μη οφειλέτη, ενώ οφειλέτης του δημοσίου είναι ο άλλος συνδικαιούχος, ο οποίος δεν έχει νομική σχέση με τα χρήματα και έχει τεθεί ως συνδικαιούχος με αποκλειστικό σκοπό την διευκόλυνση ατόμου που αντιμετωπίζει δυσκολίες στη διαχείριση του λογαριασμού γ) ο ένας συνδικαιούχος έχει γνωστοποιήσει τον λογαριασμό αυτόν στο TAXIS ως προστατευόμενο από κατάσχεση, ενώ η οφειλή αφορά αποκλειστικά τον άλλο συνδικαιούχο. Ωστόσο, υπήρξαν και περιπτώσεις στις οποίες η φορολογική διοίκηση, αφού βεβαιωνόταν για την προέλευση των χρημάτων που κατατίθεντο στο λογαριασμό και για το γεγονός ότι ο πραγματικός κάτοχος των χρημάτων δεν ήταν οφειλέτης του δημοσίου, δέχθηκε να επιστρέψει τα κατασχεθέντα, βεβαιώνοντας εκ νέου την οφειλή στον πραγματικό οφειλέτη. Λόγω της σοβαρότητας του προβλήματος και προκειμένου να εφαρμοσθεί η προστατευτική ρήτρα του μηνιαίως καταβαλλόμενου μισθού, σύνταξης ή βοηθήματος ως προς το ακατάσχετο όριο, υπήρξε χαλάρωση των capital controls και, με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ684/15.3.2016 Τεύχος Β', επιτράπηκε το άνοιγμα νέων λογαριασμών για την κατάθεση συντάξεων, επιδομάτων κ.λπ. ώστε να αίρονται οι δυσμενείς συνέπειες των κοινών λογαριασμών, χωρίς εντούτοις να αντιμετωπισθούν πλήρως τα ζητήματα που ανακύπτουν από τις κατασχέσεις που επιβάλλονται σε κοινούς λογαριασμούς. Ακόμη και εάν υπάρξει παραδοχή ενός σφάλματος, η φορολογική ή η κοινωνικοασφαλιστική διοίκηση δεν επιστρέφει στους πολίτες τα εξ αυτού παρακρατηθέντα ποσά, αλλά τα συμψηφίζει με υπάρχουσες οφειλές.

Τέλος οι αγροτικές επιδοτήσεις, παρά την κατηγορηματική διαβεβαίωση του ενωσιακού δικαίου ότι καταβάλλονται στο ακέραιο στους δικαιούχους, καταλήγουν σε πλείστες περιπτώσεις να μην φθάνουν στα χέρια των αγροτών οφειλετών του δημοσίου, λόγω μη θέσπισης ρητής διάταξης περί ακατασχέτου στην ελληνική νομοθεσία, και διχογνωμίας και μετάθεσης ευθύνης μεταξύ των φορέων, ως προς την διαβεβαίωση περί του ακατασχέτου.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας και αναμένω τις απόψεις σας στις επισημάνσεις μου.

**Ο ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΗ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ**

Γεώργιος Κων. Φερετζάκης

ΚΟΙΝ/ΣΗ:

κ. Δήμαρχο Καλαμάτας

Επικεφαλής Δημοτικών Παρατάξεων

Δ/νη Οικονομικών Δήμου Καλαμάτας

Πρόεδρο Δικηγορικού Συλλόγου Καλαμάτας

κ. Περικλή Ξηρογιάννη